

Z P R A V O D A J

*pro bohdanečskou farnost – Bohdaneč, Třebětín, Vickovice, Bělou, Tasice,
Kotoučov, Novou Louku, Dvorecko, Prostřední Ves, Řeplice, Šlechtín, Dědice,
Michalovice, Hostkovice a Hlohov*

Červen 2017

Letní

34. číslo

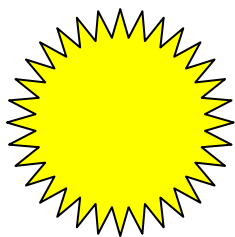
neprodejně

informace farnosti Bohdaneč

9. ročník

B Ě L Á – kaple svatého Jana Nepomuckého

Na počátku prázdnin a dovolených...

Nebeský otče, dáváš svým dětem doby práce a odpočinku, dny námahy i uvolnění. Děkujeme ti za dny dovolené, za chvíle, které smíme trávit v přírodě. Děkujeme ti za slunce. Za vody, vzduch, za zdraví a svěžest, za svazky lásky a přátelství. Laskavý Bože, dej nám pamatovat, že to jsou tvé dary, abychom všechno přijímali pokorně a vděčně. Dej nám i moudrost, jak využít těchto dnů, abychom upevnili své svazky rodinné, nečerpali novou sílu pro tělo i nové podněty k duchovnímu životu. Dej nám novou radost z tvého slova, abychom je slyšeli a četli vnímavě. Ochraňuj tělo i duši našich dětí, kdekoli je tvé oko vidí, aby tvé slovo bylo světlem jejich cest. Rozpomínáme se na spolubratry a spolusestry, naše rodiny - žehnej jim během dnů volna a během celého života a dej nám setrvávat v jednotě víry, i když jsme od sebe daleko.

(Na každý den, 1978)

Duchovní zamyšlení...

„Kdo však snese den jeho příchodu? Kdo obstojí, až se On ukáže? Bude jako oheň taviče, jako louh těch, kdo bělí plátno.“ (Bible, Malachiáš 3,2)

„Čekáte, až se zjeví náš Pán Ježíš Kristus. On vám bude oporou až do konce, abyste v onen den našeho Pána Ježíše Krista nebyli obviněni.“ (1. Korintským 1,7-8)

Jak by asi dopadly výsledky ankety, která by měla jedinou otázku: „Na co právě čekáte?“ Vzhledem k tomu, že jsme jednou z nejateističtějších zemí na světě, vynecháme pro jistotu ateisty, ale myslíte si, že kdyby všichni respondenti byli křesťané, byly by výsledky opravdu křesťanské? Myslet si to můžete, ale obávám se, že moc tázaných by nenapsalo, že čekají na Druhý příchod Pána Ježíše.

Mám-li být upřímný, ani já bych to nemohl s čistým svědomím napsat. Ano, snažím se plnit si, křesťanské povinnosti, snažím se žít podle Boží vůle, dokonce se snažím vycházet s lidmi kolem sebe, ale často si uvědomuji, že nemám čas. A to mě vede k uvědomění si nebezpečí, že i já se mohu stát výpravčím vlaku, kterému ujel vlak do Božího království.

„Pane Ježíši, můj Spasiteli, dej, abych Tě miloval nade všechno i nade všechny.“
Amen!

J. K.

Príspevek Th et Ph Mgr. Karla Pompeho, emeritního profesora

OKÉNKO DO DUŠE

Pod tímto nadpisem a obrázkem jsme vám po několik let, téměř od začátku vydávání našeho Zpravodaje, přinášely články napsané profesorem Pompem. Ten je v současné době nemocný, byl dlouho upoutaný na lůžku a teď se zotavuje. Příspěvky pro nás psát nemůže a zdraví všechny čtenáře. Rádi bychom mu tímto poděkovali, za jeho dlouholeté duchovní psaní a úvahy, chceme popřát vše nejlepší, hodně zdraví a Boží požehnání a věříme, že se s prof. Pompem budeme moci znovu setkat buď někdy v Bohdanči, v kostele, kdy zastupoval duchovní, kteří nemohli odsloužit mše svaté, nebo v Ledči nad Sázavou, či na stránkách našeho časopisu ☺. Srdečné díky za články!

SPONZORSKÉ DARY A PŘÍSPĚVKY

Vaše sponzorské dary, či příspěvky lze také zasílat
na **bankovní účet Farnosti Bohdaneč: 438716329/0800,**

do textového pole můžete napsat své jméno, či jméno dárce a účel platby, například na provoz kostela, opravy atd. Převod peněz z bankovního účtu na druhý účet je nejvýhodnější, co se týče poplatků. P. Mgr. Stanislav Tomšiček vám na požádání vystaví potvrzení o sponzorském daru pro daňové účely.

Srdečné díky za vaši štědrost!

NÁBOŽENSKÉ VZDĚLÁVÁNÍ PRO DOSPĚLÉ

Náboženství pro dospělé, které připravil **P. Martin Sklenář**, s jehož laskavým souhlasem hodiny zveřejňujeme, v tomto čísle pokračuje čtrnáctou lekcí. Ke studiu a uvažování je dobré si vzít Bibli a přečíst si danou stat' z ní, Bible není jen knihou, je to Písmo svaté, skrze ni k nám promlouvá Bůh. V případě, že Bibli nevlastníte a máte o ni zájem, může se obrátit na Bc. Annu Holubovou, která vám ji obstará. V následujících řádcích se již začtíme do dalšího pokračování náboženství pro dospělé:

14. hodina – Ježíš Kristus, Vykupitel, Boží láska

V posledních dvou hodinách jsme hovořili o hříchu prvních lidí a o tom, co tento hřích dělá v lidském životě – jaké důsledky s sebou přináší rozhodnutí prvních lidí.

Člověk toto své rozhodnutí nemůže nikterak zvrátit. Není v jeho schopnostech obnovit původní stav, či případně dosáhnout spásy sám. Potřebuje vysvobození, Boží pomoc.

Bůh má „naštěstí“ člověka tolik rád, že mu opravdu není ukradený úděl člověka a jeho bídný stav. Boží láska nezná hranic. To se projevuje především v tom, že posílá svého Syna, obětuje ho, aby se mohl člověk znovu k němu navrátit.

Spasení a vykoupení

Na začátku dnešní hodiny bude dobré znovu si připomenout rozdíl mezi vykoupením a spásou (viz 3. hodina, druhá poznámka pod čarou). V tradici církve se pochopitelně nacházely různé výklady a významy těchto slov a těchto skutečností. Já pro jednoduchost v tuto chvíli zvolím jen jednu z těchto tradic, tu, která mně osobně připadá nejsrozumitelnější a nejvíce vypovídající¹.

Ve druhé hodině, ve které jsme probírali stvoření světa, jsme si říkali, že Bůh stvořil tento svět jako dobrý, respektive velmi dobrý, nikoli však dokonalý. Této dokonalosti má stvořený svět teprve dojít². A tuto dokonalost, naplnění veškerého stvoření, nazýváme spásou. V kontextu stvoření můžeme říci, že dějiny spásy se začínají uskutečňovat v okamžiku dokončení stvoření. Jednoduše řečeno, **spása je důsledkem stvoření**, toho, jak Bůh stvořil tento svět.

Nutnost lidského vykoupení však nevyplývá ze samotného stvoření, ale až z rozhodnutí prvních lidí odmítnout Boží plán spásy. Teprve po prvním hříchu potřeboval člověk vykoupení. Znovu jednoduše můžeme říci, že **vykoupení je důsledkem hříchu**.

¹ U některých autorů obě dvě slova například splývají, či případně je spása vnímána spíše jako záchrana.

² Člověk, který mohl nehřešit, mohl netrpět, mohl nezemřít, měl dojít stavu dokonalosti, totiž stavu, kdy už nebude moci hřešit, trpět, zemřít...

Hovoří-li o Ježíši jako o vykupiteli, pak to znamená, že mě zajímá především Ježíšova smrt a jeho vzkříšení – tím nás vykoupil. Mluvím-li však o Ježíši jako o spasiteli, pak mě zajímá celý Ježíšův život, veškeré jeho skutky, jeho slova, celý jeho života (i ten, který byl 30 let prožíván ve skrytosti). A to z toho důvodu, že mi Ježíš, Boží Syn, ukazuje plnost lidského života, to, k čemu byl člověk stvořen, plnost štěstí³.

Ježíš Kristus – pravý člověk a pravý Bůh

Na začátek si vysvětleme, co vyznáváme, když říkáme: Ježíš Kristus.

Ježíš je lidské jméno, které se vyvinulo ze jména Jehošua (Jozue) a znamená „Hospodin je spása“. Tímto jménem v první řadě vyjadřujeme to, že Ježíš je skutečný člověk.

Ježíšovo jméno odkazuje rovněž na starozákonní postavu – Jozue. Jozue byl tím, kdo uvedl Izraele do Zaslíbené země. Ježíš je tím, kdo člověka uvádí do té skutečné Zaslíbené země (nebeského království). Jozue uváděl lid do této země přecházející řeku Jordán. Ježíš začíná své veřejné působení křtem v řece Jordánu (rovněž život křesťana, který má směřovat k nebeskému království, začíná křtem).

Označení „Kristus“ je označením a vyznáním Ježíšova božství. Řecké slovo Kristus (Christos), je překladem hebrejského Mesiáš (Mešijacha), což v překladu do českého jazyka znamená Pomazaný. Ježíš je pomazaný Duchem svatým. V kontextu SZ je právě toto zřetelné vyjádření toho, že se jedná o Bohem poslanou a jeho Duchem naplněnou postavu.

„Kristus“, to je jen jeden z „kristologických titulů“. Mezi další patří například Syn člověka, Pán, Moudrost, Slovo...

Kdo tedy říká „Ježíš Kristus“, mnohdy zcela nevědomky vyznává, že Ježíš je pravý člověk a zároveň pravý Bůh. Že je přislíbeným a Bohem poslaným Mesiášem.

Ježíš – vykupitel

Dnešní hodinu se budeme zaměřovat především na onen rozměr vykoupění. Rozměru spásy se budeme věnovat následující čtyři hodiny, kdy budeme v krátkosti hovořit o jednotlivých evangelích. Jak jsme již řekli, hovoříme-li o vykoupění, bude nás především zajímat okamžik Ježíšovy smrti a jeho zmrtvýchvstání.

Pokud chceme hovořit o vykoupění, pak je třeba, abychom se podívali do židovské tradice. Vykoupění je totiž běžně praktikovanou skutečností v židovském životě. Jedná se totiž o finanční pojem běžný v bankovníctví a znamená splacení dluhu, vyplacení zástavního předmětu nebo zaplacení výkupného.

³ Vnímání rozdílu mezi spásou a vykoupěním pro nás bude důležité mimo jiné také při probírání svátostí.

V knize Leviticus můžeme číst o povinnosti vykupovat (hebrejsky „gaal“)⁴ příbuzné z otroctví nebo zajetí a odplácet křivdy na nich spáchané. Můžeme si tak všimnout dvou skutečností:

- příbuzný má povinnost vykoupit svého příbuzného, který se dostal do nesnáží,
- vykoupení je spojeno také s odplatou.

Vykupitel se hebrejsky řekne „goel“. Je pochopitelné, že postava Goela se v kontextu řečeného stává velmi vnímanou a očekávanou v obdobích, kdy Židé prožívají nějaký útlak, či se nacházejí v nějakém zajetí. Obdobím, kdy se očekávání tohoto vykupitele prohlubuje, přichází pochopitelně v období Babylónského zajetí (586-538 př. Kr.).

S postavou „goela“ se můžeme setkat v žalmech a v Izajášovi. Zde nacházíme jednotlivá oslovení – můj vykupitel, či vykupitel Izraele.

Takovéhoto vykupitele poznáváme v Ježíši. On se stal člověkem (naším příbuzným) a zaplatil za nás náš dluh. On nás vysvobozuje z otroctví hříchu, platí dluh, ale zároveň také vykonává odplatu za naše pohanění. To vše se odehrává v okamžiku kříže (výkupné) a vzkříšení (odplata).

Jestliže jsme si v minulých hodinách povídali o našem hříchu a stavu, do kterého jsme se dostali, pak je dobré si tento stav skutečně uvědomit, a tak se otevírat příchodu tohoto vykupitele. Kdo není v otroctví, kdo není hříšným člověkem, ten nepotřebuje vykupitele!

Okamžik vykoupení jako zjevení Boží lásky

Podle židovské tradice je vykupitel příbuzným. Viděli jsme, že v Ježíšově narození se Bůh stal naším „příbuzným“. Této skutečnosti je dobré si rovněž povšimnout.

Když se pozorně začteme do pašijových příběhů jednotlivých evangelistů, budeme si moci všimnout, že evangelisté ukazují v Ježíšově smrti nejen jeho výkupnou hodnotu, ale právě také projevení onoho příbuzenství, totiž plné zjevení lásky. Ježíšova smrt se tak stává nejen okamžikem našeho vykoupení, ale také vrcholným zjevením Boží lásky k nám.

Jan 19,28-30

Ze všech evangelistů se mně osobně nejvíce líbí to, jakým způsobem odhaluje tuto skutečnost evangelista Jan. Proto si nyní společně přečteme jeho kratičký úryvek, a pak se společně nad ním zamysleme:

„Ježíš věděl, že je vše již dokonáno, a proto, aby se až do konce splnilo Písmo, řekl: „Žízním“. Stála tam nádoba plná octa; namočili tedy houbu do octa a na yzopu mu ji podali k ústům. Když Ježíš okusil octa, řekl: „Dokonáno jest.“ A nakloniv hlavu skonař.“

⁴ Srov. Lv 25, 47-49.

Evangelijní úryvek hovoří o Ježíšově žízni. Je běžnou praxí v lidském životě, že pomocí jednotlivých výrazů neoznačujeme jen fyzické potřeby, ale že dokážeme pomocí slov vyjadřovat i hlubší skutečnosti, že dokážeme užívat slova k obraznému vyjadřování. Stejně tak tedy činí i Ježíš. Ježíš nevyjadřuje jen svou fyzickou žízeň, ale odhaluje něco mnohem hlubšího.

Evangelista nám říká, že Ježíš pronáší tato slova proto, „aby se až do konce splnilo Písmo“. Tedy ne jen výrok nějakého proroka, ale aby se splnilo celé Písmo. Ježíš tedy v tuto chvíli odhaluje smysl celého Písma – totiž Boží žízeň po člověku.

Ježíš odhaluje Boží lásku skutečně v plnosti. Ježíš zde nepředkládá jen nějaké učení, nějakou filosofickou nauku, ale celým svým životem odhaluje tuto skutečnost. Jen si skutečně představme, jak Ježíš vypadá, když tato slova pronáší.

Z evangelia víme, že s velkou pravděpodobností posledním Ježíšovým jídlem a pitím byla „Poslední večeře“ předcházejícího večera. Od té chvíle se Ježíš v úzkosti krví potil v Getsemanské zahradě. Následovalo zatčení, věznění, celonoční přecházení za jednotlivými vůdčími postavami židovského národa a souzení, to vše doprovázeno bitím a vysmíváním. Ráno je vyčerpaný Ježíš souzen Pilátem. Je bičován (ohromná ztráta krve a tělesné vody), trním korunován... Následně si odsouzený Ježíš musí nést sám kříž⁶, tři hodiny bojuje o život na kříži⁷ a na konci tohoto utrpení pronáší ona slova o žízni. Můžeme si tedy představit Ježíše, který s popraskanými rty, vyschlými ústy s jazykem, který se lepí k patru, oznamuje člověku, „až tak daleko jsem schopen za tebou, člověče, jít, toto jsem pro tebe a z lásky k tobě ochoten a schopen udělat“.

Tato Janova představa tak zcela koresponduje s tím, co evangelista vyjádřil již ve svém Prologu (úvodu do svého evangelia). Zde říká: „A slovo se stalo tělem“ (Jan 1,14). Ano v Ježíši se láska stává tělem.

Evangelista nám tedy říká, že na kříži nám Ježíš vrcholným způsobem odhaluje Písmo svaté. V tomto kontextu tak můžeme vnímat Písmo svaté jako jeden velký milostný dopis, který nám Bůh posílá.

Zjevení Otcovy lásky

V tuto chvíli je dobré říci ještě jednu věc. Jestliže Ježíš zjevuje Boží lásku, pak představuje Boha jako lásku a nikoli jako tyrana, případně krvežíznivce, který chce vidět krev svého Syna. Ježíš zjevuje i svého Otce jako lásku.

⁵ Odevzdal ducha.

⁶ Evangelisté nám v pomoci Šimona z Kyrény odhalují, že Ježíš už je na pokraji sil a hrozí, že nebude moci být vykonán rozsudek.

⁷ Na kříži člověk umřel na udušení. Člověk přibitý na kříži byl v poloze, ve které se mu těžko nadechovalo. Pokud se chtěl nadechnout, musel se narovnat (proto pro uspišení smrti byli odsouzenecům zpřeráženy nohy – nemohli se narovnat). Takto se odsouzenec pohyboval, dokud nebyl zcela vyčerpan. Na kříži se tedy prostě „jen“ neviselo...

Jak propojit lásku Otce s tím, že nechává svého Syna zemřít na kříži? Víme, že pro nás není příliš těžké se obětovat pro toho, koho máme rádi. Ale snad každý z nás má i zkušenost s tím, že mnohem těžší než se obětovat pro druhého, je nechat druhého, aby se obětoval pro mě. Rodiče by o tom mohli vyprávět... Obětovat se pro své děti je něčím, co dokážeme. Ale nechat dítě, aby se obětovalo pro mě? Tuto oběť je velmi těžké přijmout. Stejně tak Otec projevuje svou lásku ještě ve větší míře, že nechává Syna, aby se obětoval, že nezasahuje, že neukončuje předčasně Ježíšovo vyznání...⁸

Bůh nám tedy v plnosti odhaluje Boží lásku. A jaká je naše odpověď? I na tuto otázku odpovídá ve svém úryvku evangelista Jan. Říká, že pod křížem stála nádoba plná octa. Nejedná se jen o prostý ocet, ale o nápoj, ve kterém se očišťovaly zkrvavené nástroje a ruce, nápoj, do kterého se prášilo... Člověk tedy jako odpověď na Boží lásku k nám dává to nejhorší ze sebe.

Radostnou zprávou pro nás je, že Ježíš tuto odpověď „nevyplivne“, ale okusí, přijímá ji.

Vykoupení jako něco, co vyžaduje naši odpověď

Pokud by Ježíšovo vykoupení spočívalo jen v tom, že za nás zemřel, pak by nebylo třeba na toto jeho vykupitelské poslání nikterak odpovídat. Jelikož ale Ježíš spojuje ono vykoupení se zjevením Boží lásky, pak je třeba, abychom na tuto Událost ve svém životě odpověděli.

Dnes jsme tedy viděli, že Ježíš Kristus, Boží Syn, nepřišel jen proto, aby nás vykoupil, ale také proto, aby nám v tomto vykoupení v plnosti odhalil Boží lásku. Boží láska nemá žádné hranice. Překračuje největší propasti, překonává i smrt. Vztah lásky je ale vždy otázkou dvou osob. Jestliže jedna z těchto osob onen vztah lásky nechce rozvíjet, druhá osoba pak s tím nic nenadělá. Stejně tak se Bůh „může stavět na hlavu“, ale pokud s ním my nevstupujeme do vztahu, pak nám je vlastně určitým způsobem k ničemu, že nás Bůh takto miluje. Boží láska není jen radostným poselstvím, ale je pro každého z nás také výzvou a závazkem. Jak odpovíme na Boží lásku, kterou Ježíš vrcholným způsobem odhaluje na kříži, dnes my? Rovněž dáme Ježíši ocet?

Nabízené otázky k snadnějšímu studiu

1. Co to znamená, že Ježíš přináší spásu?
2. V důsledku čeho Ježíš přináší spásu?
3. Co to znamená, že Ježíš nás vykupuje?
4. V důsledku čeho přichází Ježíš jako vykupitel?
5. Co vyznávám tím, když říkám Ježíš Kristus?

⁸ Podobnou paralelu můžeme vidět i v Gen 22, ve zprávě o obětování Izáka.

6. Co znamená hebrejské jméno Ježíš?
7. Na jakou starozákonní postavu odkazuje Ježíšovo jméno?
8. Čím jsou si starozákonní Jozue a Ježíš podobní?
9. Co znamená řecké slovo Kristus, resp. hebrejské slovo Mesiáš?
10. Ježíš je Kristus. Kým je pomazaný?
11. Jaké znám další kristologické tituly?
12. Kdo je to vykupitel v hebrejském prostředí?
13. Kdy roste očekávání Vykupitele?
14. Jaké starozákonní knihy především hovoří o postavě vykupitele?
15. Jak se hebrejsky řekne vykupitel?
16. Co nám Ježíš Kristus na kříži vrcholným způsobem zjevuje?
17. Kde najdeme úryvek evangelia, který nám prostřednictvím Ježíšovy žízně odhaluje Boží lásku k člověku?
18. Je v Písmu svatém Otec představen v Synově oběti jako krvežíznivec?

INFORMACE O SBÍRKÁCH V BOHDANEČSKÉ FARNOSTI k 25. 6. 2017

Sbírky v Bohdanči a Třebětíně k 25. 6. 2017		17.507 korun
z toho	sbírka 26. 2. 2017 na Halíř svatého Petra	580 korun
	sbírka 19. 3. 2017 na plošné pojištění církevních budov	1020 korun
	sbírka 16. 4. 2017 na Fatimu	1.741 korun
	sbírka 7. 5. 2017 na bohoslovce	850 korun
<i>Sbírky sčítají a zapisují: kostelníci J. Holub, M. Petrus, Laudátovi, A. Holubová</i>		

Od června 2017 do října 2017, nebyly v bohdanečském kostele mše svaté, zároveň v červnu 2017, došlo k výměně administrátorů, Mgr. Tomšíček byl nahrazen administrátorem Vrchovským, který nám, na náš dotaz v sakristii, že bychom, jako obvykle po mši, chtěli spočítat sbírku (dotazovala se ho A. Holubová a M. Petrus) sdělil, že sbírku z pokladny u vchodu již vybral a že ji spočítá na faře; na další náš dotaz, že sbírky – částky pak zapisujeme do kalendáře, odpověděl, že výši sbírek bude o nedělích, během mší vyhlášovat. Žel, zatím během ohlášek, nic o výši sbírek, nevyhlásil. Stejně tak již není možné sbírky vybírat, zapisovat a počítat. Je ale velký předpoklad, že výše bohdanečských sbírek i přesto, že je teď nepočítáme a nevidujeme, je stejná jako předešlé roky, tzn., že se za rok, v průměru vybere asi 40.000 Kč a Farnost by tak neměla být zadlužená. Je škoda, že farníci, kteří přispívají, nejsou informováni o tom, kolik se zde vybere a na co a kam sbírky jdou, v případě, že jsou určeny a vyhlášené na konkrétní účel (například na charitu atd.).

Výše uvedený přehled – tabulka o sbírkách v letošním roce, je v tuto chvíli poslední.

CO MÁ NA STAROSTI KOSTELNÍK ?

Tento článek byl již připraven loňského roku, nevešel se ale do čísla, tak ho přinášíme teď a věříme, že nám více přiblíží službu našich kostelníků.

Bohdanečská farnost má tři kostely a šest kaplí, také křížky, vše rovnoměrně rozmístěné po území farnosti. Kostely máme v Bohdanči – farní kostel Zvěstování Páně, pak v Třebětíně – filiální kostel Navštívení Panny Marie a nakonec v Michalovicích – také filiální kostel svatého Matouše, apoštola a evangelisty. Všechny tři kostely mají své kostelníky – v Bohdanči je to pan Josef Holub, v Třebětíně pan Miroslav Petrus a v Michalovicích pan Josef Laudát. Nejvíce vytíženým kostelem je farní kostel v Bohdanči, kde se pravidelně slouží téměř všechny neděle, svátky. V našich filiálních kostelích se zpravidla slouží poutě, posvícení a případně další mše, které si tam kostelníci domluví. Navíc se ve všech kostelích obývají také pohřební obřady, případně křtiny, svatby, či jiné akce. Za P. Pavlase a duchovních, kteří tu byli před ním, se ve filiálních kostelích sloužily a střídaly pravidelně mše během léta, v odpoledních hodinách, chodívalo na ně hodně věřících, ze širokého okolí, protože si zvykli na pravidelnost, udržovalo to jak společenství, tak víru. V současné době je sloužení mší podle toho, jak si o ně zástupci naší farnosti řeknou ve Zbraslavicích, pokud by si o mše neřekli, nic se tu neodslouží.

Fungování našich kostelů se neobejde bez práce našich kostelníků, která často není ani vidět. Zdá se nám samozřejmé, že přijdeme do kostela, sedneme si a čekáme, až začne mše svatá a po ní zase odejdeme. Někdo ale musí zajistit odemknutí kostela, rozsvícení svíček, v zimě – zapnutí kamen v sobotu, den předem, když je sníh vyhrnout sníh atd. Všichni kostelníci mají na starosti téměř to samé, ale v Bohdanči je práce asi nejvíce.

Pojďme si tedy přiblížit práci bohdanečského kostelníka, pana Josefa Holuba, který před více jak 20. lety převzal kostelníčení po panu Sonbergrovi z Nové Louky. V každou sobotu, den předem se v kostele v zimních měsících zapínají 4 akumulční kamna, aby se nahřáli na neděli, dále se kontroluje například výzdoba, aby nikde nic neupadlo, zkontroluje se, aby bylo vše v pořádku, případně se musí zamést, vyprášit, vysát, setřít prach, pokud sněží, prohrnuje se pěšinka od vrátek od fary až ke kostelu, pokud sněží v noci do rána, chodívá kostelník znovu časně ráno – mezi 8. – 9. hodinou odhrnout sníh z pěšinky od fary, ke kostelu, aby mohli zejména staří lidé, kteří se špatně pohybují, bez problémů projít. Pak jde odemknout kolem 9. hodiny kostel, vyleze na věž ke zvonu a zazvoní, poté již vejde do chrámu dole a rozsvítí svíčky ve všech třech oltářích, rozsvítí lustry, připraví konvičky na vodu a víno, lavaba, evangelium, připraví a zkontroluje aparaturu na mikrofony, poté, co přijde duchovní, s ním domluví, co je na mši třeba, pomůže mu do obleku, také ministrantům, pokud přijdou. Pokud se nedostaví ministranti, zvoní na zvonečky, případně asistuje místo nich. Po skončení mše svaté, opět vše uklízí – konvičky,

evangelium, zhasíná svíčky, světla, vypíná mikrofony, uklízí lavaba – ubrousky, které většinou přehodí v poličce v sakristii přes nataženou gumu, aby do příští neděle proschly a nechytly plíseň. Pokud je třeba, vybírá spolu s někým další sbírku z kasičky u vchodu, pod kůrem. V sakristii porovná ministrantské rochety, případně i pluviál. Zkontroluje, zda je vše vypnuté, kostel zajistí, zamkne a odchází. V případě, že jsou svátky, nebo se mění liturgické období vyměňuje podle toho, barevná roucha, která zde máme v bohdanečském inventáři od nepaměti. Obdobně to bývá také o svátcích, kde ale každý má svá specifika... Jiné přípravy bývají před adventem, kdy se musí sklidit veškerá květinová výzdoba a musí se zajistit pouze adventní věnec (zelený podklad zajišťuje většinou paní Stehlíková a výzdobu dělá Marta Holubová, věnec, který je každý rok jiný, výzdobu zajišťují ze svých zdrojů). Před Vánocemi je třeba adventní věnec odložit, zajistit předem dovoz 4 stromků, většinou smrků (stromky zajišťuje pan Hlava), pak je třeba, podle toho, kdy nám stromky složí před kostel a kdy končí poslední adventní neděle, se domluvit na vánoční výzdobě kostela, která je už léta, letoucí stále stejná, snažíme se ji dodržovat, jako něco tradičního, na co jsou zde lidé zvyklí, specifického pro nás tady, v bohdanečském kostelíku. Již dříve se občas někdo ozval s červenými mašličkami, nebo něčím jiným, ale nakonec se nic nové nenakupovalo, není to jaksi ono. U nás se odjakživa zdobily stromky (2 vyšší, po stranách hlavního oltáře a 2 nižší po stranách bočního oltáře, kde bývá vystaven náš, bohdanečský betlém), malými, voskovými zvonečky, které jsou vždy dva spojené k sobě šňůrkou a přehazují se přes větvičky a poté se ještě každý stromek ozdobí zlatými řetězy, který máme v současné době 17. Do váz na hlavní oltář a na Mariin oltář se dávají 2 vázy, ve kterých jsou smrkové chvojky, které se doplní zlaceným jmelím a také přizdobí voskovými zvonečky. Do vázy na hlavní oltář se nakoupí čerstvé květiny, které se rovněž doplní vánoční výzdobou, stejně tak, jako oltář pod kůrem, nad Božím hrobem. Kostel se ještě musí uklidit, koberce vysát, setřít prach, protože o Vánocích chodí do kostela nejen pravidelní, ale i ti, co přijdou jednou za čas, nebo pouze o Vánocích, zpravidla bývá také koncert, na který přichází odhadem 80 – 120 úplně cizích návštěvníků. Proto musí být na tyto svátky víc, než kdy jindy, všechno v pořádku. Výzdoba sice většinou trvá déle, než jindy, někdy to zdobíme ve třech, nebo čtyřech (pan Holub, Anna Holubová, Marta Holubová a pan Petrus) – třeba i dva dny, také ve studeném prostoru křehnou ruce a práce nejde tak od ruky, ale o to více pak hřeje fakt, že se kostelík naplní a rádi přijdou i tzv. jednoročáci a návštěvníci koncertu. Ke konci vánoční doby se zase musí vše uklidit, uložit a zabalit do papíru všechny figurky a postavičky betléma, odstojit stromky, uložit ozdoby a řetězy, uklidit stojánky na stromky (máme čtyři, dva staré a dřevěné, natřené na zeleno a dva novější železné, natřené na černo. Opět vše vysát, vymést spadané jehličí a připravit kostel na roční mezidobí. Před postní dobou se znovu musí sklidit všechny květiny, vymění se zelené roucho z mezidobí za fialové. Před Velikonocemi je rovněž plno práce, počínaje Květnou nedělí a pak během tzv.

Svatého týdne, musí být vše připraveno již do Zeleného čtvrtku, nejpozději do Velkého pátku, protože patří mezi velmi velké svátky. Pokud se zde neslouží velkopáteční obřady, ani Bílá sobota, mělo by být připraveno vše na Hod Boží velikonoční, na největší křesťanské svátky. Velikonoce pak vystřídá mezidobí, kdy se udržuje kostel v pořádku, většinou v srpnu se zajišťuje velký úklid kostela, s pomocí ostatních, aby pak koberce a kostel do podzimu dobře vyschly, konec úklidu a urovnání koberců, sedáků, váz atd., dodělává kostelník během dalších dnů tak, aby na neděli bylo opět vše na svém místě. Na podzim se pak kostel připraví na poděkování za úrodu o posvícení a na Svátek zemřelých, kdy kostelník zajistí vyrobenou krabičku, aby vzadu na stolku do ní mohli lidé vhodit své přímlyvy za zemřelé. Během roku se pak průběžně zajišťuje úklid, drobné opravy, nebo cídění misky na hostie, praní lavaba – malých ubrousků na ruce, větrání okny, výměny rouch, drobné opravy inventáře. Letos se nám před sklizením vánoční výzdoby podařilo opravit dřevěné krabice pro uložení figurek z betléma, pan Petrus krabice odvezl do Vickovic, k panu Laudátovi, který je truhlářem a ten k nim vyrobil víka na zavření, na panty, dále přidělal madla po stranách každé bedny, aby se krabice lépe přenášely z fary do kostela a zpátky, zámky jsme dokoupili a krabice pak po uložení figurek zamkli, aby byly bezpečně uložené. Veškerá tato práce, včetně nakoupení petlic, pantů a zámků byla hrazena panem Laudátem, panem Petrusem a Annou Holubovou. Betlém a všechny figurky jsme také před uložení nafotili.

Kostelník, pan Josef Holub, také poté, co převzal kostelničení uklízel celou věž až ke zvonu a průběžně udržoval sekáním také park kolem kostela a vždy byl a je voleným členem bohdanečské farní rady, který za bohdanečskou farnost Je třeba napsat, že tato práce je zdarma – pan Josef Holub ji bere jako službu Bohu, kostelu, farníkům. O květinovou výzdobu kostela se již více jak 9 let stará Anna Holubová, která také úzce spolupracuje jak s kostelníkem, tak s věřícími.

V případě, že se v kostele odbývá poslední rozloučení – pohřeb, pomáhá kostelník podobným způsobem při vypravení pohřbu, jako při mši a navíc musí úzce spolupracovat jak s pozůstalými, tak pohřební službou, aby bylo vše připraveno k důstojnému rozloučení. Když dostane informaci od pozůstalých, že jim zemřel někdo blízký, většinou již přivezou parte a přejí si zazvonit, zvoní se tedy hned v den úmrtí. Pak se zvoní v určitém hodinu, den před pohřbem, potom v den pohřbu - těsně před obřady a nakonec se zvoní, když se vynáší truhla s pozůstalým z kostela a po celou dobu, než se smuteční průvod přesune na hřbitov za ves, což trvá tak 20 minut. Kostel se pro pohřeb upravuje stejně, jako pro mši, navíc se připravují svíčky k rakvi, paškál, a věnce a kytice před rakev, v některých případech se ještě používají podstavce pro rakev, pokud pohřební služba nemá vozík na rakev. Kostel se na žádost pohřební služby, musí odemknout hodinu před pohřbem. V případě, že je zima a nasněží, kostelník vždy odhrnuje sněh od fary ke kostelu, pro auto pohřební služby a také odhrnuje prostor pro muzikanty, aby nestáli ve sněhu. Po pohřbu se opět v kostele musí vše zhasnout, uklidit

a vymést jehličí a opadané květy z kytic a věnců zajistit a zamknout. Podobně to je s pohřby i v Třebětíně a Michalovicích, jen s tím rozdílem, že tam jsou hřbitovy hned u kostela.

Kolem kostela je stále co dělat, nadarmo se neříká: "...práce jak na kostele..." Je to služba, ale také povinnost, pokud to máte na starosti a pokud o vás lidé ví, že zastáváte tuto funkci, musíte do kostela vždy a za každého počasí, není možné říct, dneska nejdu, dnes prší, nebo mrzne, nebo dneska se mi nechce, nebo nemám čas – kdyby nikdo jiný, tak kostelník tam být musí a má vše připravené tak, aby ti ostatní mohli přijít, aby duchovní, který zpravidla přijde 10 minut před začátkem, měl vše připravené a nemusel se s organizačními záležitostmi zdržovat. Díky tomu, že máme své kostelníky, kteří ke své práci mají vztah, kteří mají vztah i ke kostelu, jsou praktikujícími křesťany a mají ke kostelům patričníou úctu, kteří se o kostely starají průběžně, jsou kostely v pořádku, udržované a svým způsobem zabezpečné.

Ne všude to tak je. Někde kostelníci nejsou, někde jsou placení a to je zase trochu jiný postoj a přístup, někde si věřící musí vždy před svojí mší svatou kostel uklidit, vyzdobit, případně číst pak během mše. Jeden z bývalých duchovních, P. Plíšek si vážil toho, že je zde kostelník, což také veřejně, během mše sdělil, Měl jistotu, že se o polovinu věcí starat nemusel, zatímco když přijel například do Slavošova, kde ti staří již zemřeli, nebo se již o kostel starat nemohli, tak tam si, jak říkával, musel před mší svatou všechno dělat sám.

Nakonec je třeba našim kostelníkům poděkovat za jejich práci a službu.

POVÍDKA

Zákaz parkování

Jakýsi duchovní zaparkoval své auto ve velkoměstské zóně zákazu parkování a na přední okno připevnil vzkaz tohoto znění: „Tento blok jsem již desetkrát objel. Musím přijít včas na schůzku. *Odpust' nám naše viny.*“ Když se vrátil ke svému autu, našel na svém vzkazu připojenou odpověď a zároveň pokutový bloček: „Tento blok objíždím již deset let. Jestli vám nedám pokutu, přijdu o místo. *Neuved' nás v pokušení.*“

(z knihy Slepíčí polévka pro křesťanskou duši, vydala redakce Columbus, v Praze, roku 1998, knížku je možno si zapůjčit v Obecní knihovně v Bohdanči)

Výlet do Hradce Králové a Častolovic

Červnový výlet jsme letos naplánovali do Hradce Králové, sídelního města našeho biskupa a odpoledne do zámku v Častolovicích.

Ráno nás přivítalo sluníčko a kolem půl sedmé náš autobus vyjel po trase směrem k Hradci Králové, cestou jsme se zastavili na krátkou přestávku na benzince. V Hradci jsme byli kolem deváté, mše svatá v chrámu svatého Ducha na Velkém náměstí začínala v 9.30 hodin a tak

j jsme měli čas, projít se náměstím, které bylo po ránu ještě poloprázdné a zklidněné ránem. Někteří stačili vyjít na Bílou věž, jiní se pomalu ubírali do chrámu Svatého Ducha, biskupského chrámu, kde měla během několika minut začít nedělní mše svatá, doprovázená krásnou varhanní hudbou.

Po mši jsme došli k autobusu a přesunuli se k obřímu, soukromému akváriu, které je se svými 130. tisíci litry, největším sladkovodním akváriem v České republice, od roku 1998 přibližuje návštěvníkům z celé republiky i ze zahraničí tropické ryby a rostliny Jižní a Střední Ameriky. Uvnitř jsme mohli vidět mnoho různých druhů ryb, včetně dravých – mají zde 500 kusů ryb, asi 40 druhů, včetně rejnoků, mohli jsme zažít klima podobné deštnému pralesu, díky uměle vyráběné mlze, vidět různé tropické rostliny, orchideje, bromélie, v podvodním tunelu se dostat na jeho dno, takže ryby za sklem, plavali kolem nás a nad námi, nebo si dát

kávu v kafe Piraña.

Z centra Hradce Králové jsme se poté rozjeli na okraj, do části Kukleny, kde se nachází u nás jediné, Mezinárodní, soutěžní rozárium, které spravuje Rosa klub České republiky, člen Světové růžařské společnosti a Technické služby Hradce Králové. Je určeno k hodnocení a oceňování nových kultivarů růží podle přesných kritérií pěstitelských i estetických, je důležitou součástí sítě evropských rozárií a založeno bylo v roce 1972 Jaroslavem Havlů, má plochu 2.500 m² a trojúhelníkový půdorys. První mezinárodní soutěžní hodnocení se v tomto rozáriu konalo v roce 1975. Nejvyšší ocenění, kterým je Zlatá růže města Hradce Králové, je udělováno

v každém roce jen jediné odrůdě. Jméno vítězné růže je známo až po vyhlášení výsledků.

Záhonové růže jsou vysázeny v počtu 5 ks ve čtvercových plochách, odrůdy sadové a pnoucí po třech kusech ke konstrukcím. Hodnocení trvá dva až tři roky, průběžně nastává obměna růží novými kultivary. Pěstováno je asi 220 kultivarů v počtu přibližně 1.000 keřů růží. Hlavním kritériem je zdravotnost růží a minimální ochrana proti škůdcům, postřik bývá hlavně proti mšicím.

Rosárium bývá veřejnosti bezplatně otevřeno jen jednou v roce, o víkendu v červnu, v období prvního květení růží, proto jsme se tam také vypravili a mohli obdivovat mnohé krásné kultivary růží.

Jak vzniká nová růže?

Vyberou se dvě růže, které se spráší, poté se seberou semínka a ta se vysejí – ve čtvrt milionu kusů, každý rok. 3 - 4 tisíc rostlin se jich vybere a ty se sledují 10 let, pak se z nich vybere 8 - 10 kusů, z těch se zase vyberou další kusy a nakonec se vyšlechtí jen asi jeden, nebo dva kusy jedné odrůdy růží, pro kterou se vybere jméno a ta se pak posílá k soutěži.

K soutěži se posílají růže do rozária, kde se sledují delší dobu – 2 roky a pak se růže buď likviduje, nebo se posílá zpět šlechtiteli - v Hradci Králové se likvidují, protože taková je dohoda se šlechtiteli – růže nesmí být bez povolení šlechtitele dále distribuována. Růže k soutěži jsou anonymní a odolnost proti houbovým nemocem je jedním z hlavních kritérií při hodnocení.

V Kuklenách, nedaleko rozária, jsme se také poobědvali

Naši poslední zastávkou byly Častolovice, kde se nachází soukromý zámek Sternbergů – hraběnky Diany Phipps Sternbergové, který jsme v Častolovicích našli poměrně snadno. Po zaparkování jsme se přesunuli na nádvoří zámku a rozdělili se na dvě skupiny, kterých se postupně ujali ochotní průvodci. Zámek jsme si prošli a prohlédli jak uvnitř, tak z venku. Zajímavý a odlišný od ostatních je tím, že je stále obývaný v současnosti hraběnkou Dianou Phipps Sternbergovou a každý pokoj, nebo místnost vypadají, jakoby z nich právě někdo odešel – někde jsou položeny psací potřeby, jinde rozsvícená lampička, nebo otevřená knížka, celý

zámek je zařízen velmi vkusně a vesměs z materiálů, látek, vyrobených zde, například látky na tapety atd., nevypadá jako muzeum, ale jako živá budova. Diana Sternbergová je profesí bytová architektka, která pracovala jak v Anglii, tak například pro Pražský hrad a na zámku je její dobrý vkus

znát. Pojí ji také přátelství se současnou, anglickou královnou Alžbětou II., dokladem toho je několik předmětů, které jí darovala, nejzajímavější z nich je asi šálek ve skleněné vitrínce, na kterém je zlatě vyryto datum a jména prince Williama a Kate, šálek byl vyroben u příležitosti jejich svatby. Hraběku Dianu Sternbergovou,

kteřá je příbuznou Sterbergům v zámku Jemniště u Benešova a také Sternbergům v hradu Český Šternberk, mnozí z nás mohli spatřit, jak se svým synovcem projíždí ve svém malém mobilním vozíku, parkem. Zámecký park obsahuje sbírku asi 200 staromódních růží, vesměs dovezených z Anglie, většina z nich právě kvetla, takže procházka parkem působila velmi romanticky a pohledy z parku k zámku byly opravdu pohádkové. V zadní části parku, se nachází také zvěřinec a obora s bílými daňky. Zapomenout se nedá ani na upravené nádvoří, kde jsou nově zasazené stromy, květiny, levandule, která dělá obrubníky a také ozdobné nádoby plné letniček. Mnozí z nás si odpočinuli u občerstvení v kavárně, nebo zmrzliny. Zámek a park na nás na konci výletu udělaly opravdu hezký dojem, je vidět, že se stále pracuje na jeho zvelebování a můžeme ho k návštěvě vřele doporučit. Domů jsme se všichni vrátili v pořádku v pozdních, večerních hodinách.
A.H.

Začátkem července 2017, v neděli odpoledne, v 15.00, se ve společenské místnosti, v Bohdanči na faře, sešli ti, kteří se starají o naše kostely – kostelník z Bohdanče, pan Josef Holub, kostelník našeho filiálního kostela v Třebětíně pan Miroslav Petrus, kostelník filiálního kostela v Michalovicích pan Josef Laudát, Bc. Anna Holubová, která se stará o výzdobu a nový administrátor Kristián Damián Vrchovský, OPraem.

Nového duchovního správce přivítali a postupně informovali o chodu farnosti, našich kostelů v průběhu roku, svátků, obřadů, o akcích a o technickém zázemí farnosti, o sloužení mší svatých, bohoslužeb, předávali mu tak své praktické, dlouholeté zkušenosti. Nabídli mu pomoc, spolupráci a ujistili o tom, že se na ně může, v případě potřeby, nebo nouze, kdykoliv obrátit a předali novému duchovnímu správci, pro ten účel, svoje kontakty – telefonní a mobilní čísla.

Setkání trvalo asi hodinu, probíhalo v přátelské, neformální atmosféře a všichni se rozešli domů s dobrým pocitem a vidinou nové, pozitivní spolupráce.

„Velikost člověka je dána velikostí toho, před čím je ochoten se sklonit.“

Kapitoly z Liturgiky 8.Posvátné místo – symbolika křesťanského chrámu**Noc jako den se rozjasní...**

Kristus tvoří církev a je její hlavou. Už za svého pozemského života povolává učedníky, učí je vytvářet společenství modlitby a rovněž je chystá, aby dokázali procházet různými nástrahami a utrpením, které čekají na ty, kteří se chtějí stát „božími dětmi“. Učí je příkladem svého vlastního života: ve všem, co na učedníky

čeká, je ale už předešel. Ve všem. V radosti v utrpení a dokonce i ve smrti se setkávají s jeho stopami. První den po sobotě, třetí den po smrti na kříži, Kristus slavně vstává z mrtvých. Znovu povolává učedníky, kteří procházejí největší proměnou svého života. Dívají se na Ježíše novými očima – a skutečně také vidí nového Ježíše. Padají všechny předešlé pochybnosti, mizí strach a úzkosti. Jan, jenž měl k Ježíšovi nejbližší a který jako jediný z apoštolů stál i pod křížem, později napsal do své zprávy o radosti,

kterou zakusili: „*Spatřili jsme jeho slávu, slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy.*“ (J 1,14). Do jejich života konečně vstoupila opravdová radost, která je charakteristickým plodem působení Ducha svatého, jehož jim vdechl zmrtvýchvstalý Pán (J 20,20–22). Radost je už nikdy nepřestala doprovázet, i když se jim nadále nevyhýbalo utrpení nebo pronásledování, ale naopak: dokázali ho snášet tak radostným způsobem, že to překvapovalo

mnohé. Konečně si apoštolové propojili minulost s přítomností, to, co viděli s tím, co od Ježíše slyšeli. Apoštol Jan k tomu ve svém listě dodává: „*Co bylo od počátku, co jsme slyšeli, co jsme na vlastní oči viděli, na co jsme hleděli a čeho se naše ruce dotýkaly, to zvěstujeme...*“ (1 Jan 1,1).

Je to obrovská změna, když do života vstoupí radost. Z ustrašených rybářů se rázem stávají opravdoví apoštolové. Zrodila se církev, živé modlící se společenství, které se však o svou radost chce nadále dělit s ostatními: „*Co jsme viděli a slyšeli, zvěstujeme i vám, abyste se spolu s námi podíleli na společenství...*“ (1 Jan 1,3).

Kéž se v nás rozhoří touha po tobě...

Osobní, silně emocionální, ale zároveň zcela nepopsatelnou zkušenost apoštolů se vzkříšeným Kristem a později ještě dalších učedníků, jimž se Pán rovněž ukázal, se církev snažila už od počátku zapojit do rodící se křesťanské bohoslužby, která se stala pravou liturgií světla. V křesťanské liturgii má světlo prvořadou důležitost.

Charakterizuje Boha, který přebývá ve světle a který je sám světlem.

Starozákonní Izraelité pochopitelně světelné či dokonce přímo „ohnivé“ symbolice

velmi dobře rozuměli. K Mojžíšovi přeci promluvil Hospodin z ohnivého keře, boží přítomnost charakterizoval ohnivý sloup pohybující se před Archou úmluvy, v Šalamounově chrámu bylo množství svícňů, jeden z nich byl dokonce sedmiramenný ... Raná křesťanská komunita využívala při svých modlitebních setkáních – vlastně rodící se křesťanské bohoslužbě – v domech svých bohatších přívrženců slavnostního osvětlení z mnoha olejových lamp podtrhujících radostnou očekávající atmosféru: snoubenka Církve bdí a čeká v modlitbě na svého ženicha Krista... Svatý Lukáš ve Skutcích apoštolských lapidárně konstatuje:

„První den v týdnu (tedy první den po sobotě) jsme se sešli k lámání chleba a Pavel promluvil ke shromáždění... Byli jsme shromážděni v horní místnosti, kde bylo mnoho lamp.“ (Sk 20,7–8). Byl by to skoro zbytečný dodatek, pokud by zmínkou o množství světél, chtěl autor zdůraznit pouze jejich užitkový charakter. Naopak: jejich velký počet měl zdůraznit mimořádně slavnostní rozměr bohoslužebného okamžiku: bylo vykládáno boží slovo a lámal se chléb. Apoštolové svědčí o světle a o životě: *„Toto je zvěst, kterou jsme od něho slyšeli a vám ji oznamujeme: že Bůh je světlo a není v něm nejmenší tmy... Jestliže však chodíme v světle, jako on je v světle, máme společenství mezi sebou a krev Ježíše, jeho Syna, nás očišťuje od každého hříchu...“* (1 J,5–7).

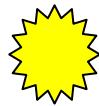
Bože, tvá síla neslábne a tvé světlo nehasne...

Zmrtvýchvstalý Kristus zbavuje učedníky strachu a tato radost se stává tmelem jednoty církve povoláné ze všech koutů světa. Církve se dnes stejně jako dříve apoštolové shromažďuje kolem svého Pána. Vystupuje z temnoty a kráčí vstříc světle. Kristus sám sebe ukryl lidským smyslem, když vystoupil k Otci na nebesa. Jeho přítomnost mezi námi ale nadále trvá, byť od člověka právem očekává vnímavé srdce, citlivé k tomuto jeho novému způsobu přebývání. Celý náš život a všechno, co je jeho součástí, odkazuje nyní ke Kristu, některé stvořené skutečnosti však jsou v tomto směru člověku pochopitelnější než jiné. Jich využívá bohoslužba církve ve své symbolické mluvě, aby byla jakýmsi odrazovým můstkem k pochopení skutečností, které lidský rozum uchopit nemůže. Jsme jako děti, které sice všechno pochopit nemohou, které však jednou dorostou k plnému poznání, jak podotýká apoštol Pavel. K tomu dodává: *„Nyní vidíme jako v zrcadle, jen v hádance... Poznávám jen částečně, ale potom poznám plně, jako Bůh zná mne.“* (srov. 1 Kor 13,12)

Symboličnost liturgického jazyka je tedy nezbytná pro vyjádření a prožívání víry v tomto světě. Je předobrazem budoucí slávy, kterou nám Bůh pro Kristovy zásluhy chystá ve svém království. Liturgickou symbolikou je např. protkána celá kniha Janova Zjevení. Tato poslední kniha Nového zákona dokonce propojuje nebeskou liturgii s pozemskou bohoslužbou. Kristus se např. Janovi ukazuje oblečený do nádherných kněžských rouch v záři sedmi zlatých svícňů. Přestože každý zdroj světla v chrámu, samozřejmě především svíce či olejové lampy, symbolizuje Krista v duchu jeho vlastních slov: *„Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života.“* (J 8,12), platí tento výrok na prvním místě velké svíce, jež je posvěcena a zapálena během slavení velikonoční vigilie, největšího okamžiku

celého liturgického roku. V mnoha středověkých kostelech bylo její výsadní místo zdůrazněno obří velikostí (např. ve středověkých italských kostelech až 3–4 m) či mimořádnou zdobností paškálního svícnu, který měl obvykle místo na severní straně kostela, symbolizující krajinu smrti a místo, kde má především být hlášáno Boží slovo. Ve starobylém hymnu na velikonoční svíci nazývaném podle úvodního slova „Exultet“ (Zajásejte!), kterou zpívá jáhen po slavném přenesení svíce do kostela, je ukryto mnoho z radostného prožívání prvotní církve: „*Raduj se i ty, země, zářící tak oslnivou září a tonoucí v jasů věčného Krále, pohleď, jak na celém světě rychle zmizely temnoty! Ačkoli se její plamen dělí a rozdává světlo, přece ho neubývá...*“ Místo křesťanské modlitby tedy musí být ozářeno světly. Důvod je nasnadě: „*Ten, který se vrátil z říše zemřelých a jasně zazářil lidskému rodu – tvůj syn Ježíš Kristus...*“

Radek Martínek

Nabízené odpovědi k snadnějšímu studiu náboženství ke straně 8

1. Přináší naplnění stvoření, plné štěstí.
2. V důsledku stvoření.
3. Že nás vysvobozuje ze stavu, do kterého jsme se dostali prvním hříchem, z důsledků hříchu.
4. V důsledku hříchu.
5. Že se jedná o pravého člověka a pravého Boha.
6. Hospodin je spása.
7. Na Jozua.
8. Oba uvádějí prostřednictvím Jordánu lid do Zaslíbené země.
9. Pomazaný.
10. Hospodinovým Duchem, Duchem svatým.
11. Syn člověka, Pán, Moudrost, Slovo...
12. Příbuzný, který vykupuje ze zajetí a zjednává odplatu.
13. V období Babylónského zajetí (586-538 př. Kr.).
14. Žalmy, prorok Izajáš.
15. Goel.
16. Boží lásku.
17. Jan 19,28-30.
18. Ne. I Otec, a právě Otec, je představen jako ten, kdo miluje – nechává Syna obětovat se.

☞...příspěvek z Pamětí bohदानeckého pražáka Františka Zadražila

Moje srpnová vzpomínka

Využívaje 49. výročí srpnových událostí 1968, se v tomto svém příspěvku dovolím podělit o své zážitky těchto osudových dnů.

Při návštěvách zahraničních partnerů jsem si na tehdejší dění u nás i ve světě, utvářel vlastní názor.

Nezapomenutelnou zkušenost jsem získal při návštěvě Holandska. S firmou AKU jsme spolupracovali při výstavbě závodu Slovenský hodváb v Senici nad Myjavou. Tři měsíce před odjezdem jsem „lehl do němčiny“, abych posílil svoji gramotnost. Před odjezdem mi jeden světem protřelý fotbalový internacionál dal dobrou radu: „Franto, kdybys tam potkal Čecha, tak se mu raději vyhni. Čecháček se Ti bude chlubit, kam to dotáhl a co nahospodařil a přitom bude koukat, abys mu zaplatil flašku“. Mockrát jsem si na tuto radu vzpomněl. Události, které následovaly, předčily všechny očekávání.

20. května 1968, v poledne, jsme odletěli z pražské Ruzyně do Amsterdamu, odtud pak autem do Arnhemu, kde jsme bydleli. Byl jsem přešťasten, že se projdu po arnhemském mostě, o který byla svedena jedna z největších bitev Druhé světové války. Němci tento most ubránili, padlo zde mnoho spojeneckých vojáků. V Holandsku nás srdečně přivítali. Mají tam Čechy rádi, vždyť je tam pohřben „největší Čech, učitel národů“ Jan Amos Komenský. Dokonce i Holanďanky připomínají české Mařenky!

Ráno nás čekalo drsné probuzení. Československo obsadila sovětská a spojenecká vojska Varšavské smlouvy (kromě Rumunska). V Praze se střílí! Byl to šok. Večer jsme sledovali vysílání holandské televize z Prahy. Sovětští vojáci se samopaly kosí české lidi, před museem hromady mrtvých, smuteční pohled na Hradčany a všude mrtví, mrtví. Zoufale jsme se snažili vrátit se domů! Naši holandské přátele pro nás vymýšleli nejrůznější rozptýlení:

Amsterdam, ulička lásky, nad nejatraktivnější kráskou sedící ve výkladu obrazy Dubčeka a Svobody. Dodnes jsem nepochopil, kde se přes noc vzalo tolik československých vlajek a obrazů našich státníků. A to se vždycky zdůrazňovala „komunistická propaganda“. Kam jsme se hrabali na kapitalisty!

V autobusu, který nás vozil po celém Holandsku, zoufalé volání jen zvyšovalo napětí. Všude, kde slyšeli češtinu, nám chtěli zmírnit náš zármutek. Nejvíce jsme byli zoufalí, ale hrdí, když jsme v Naardenu navštívili hrob Jana Amose Komenského. Je to zážitek na celý život. Všude je slyšet čeština. V kapli, kde je Komenský pohřben i u nedalekého pomníku učitele národů, je slyšet čeština a všude kolem „bouráky“ všech světových značek. Na tento pomník jsou Holanďané nesmírně hrdí. Prý jsou takové jen dva na světě.

Další nezapomenutelný zážitek nás čekal při návštěvě rozlohou největšího světového přístavu Rotterdamu. Vidět obrovský zaoceánský parník, připlouvající do přístavu a tisíce lidí nejrůznějších barev ze všech palub, jak mávají a volají radostí, že štěstěně dopluli, to je zážitek, na který se nezapomíná. Opačný pocit člověk zažívá při pohledu na Mezinárodní soud v Haagu. Důstojná budova soudu s jezírkem a všude ticho a klid.

Pomalou se tu a tam ozývala čeština. Vzpomněl jsem si na Jirku Peška. Naši krajané nám moc velkou reklamu nedělali.

Přes veškerá rozptýlení, kterými nás naši hostitelé zahrnovali, jsme na rozdíl od některých vychytralých českých turistů, chtěli domů. Všechny úřady nám ochotně vycházeli vstříc a tak jsme odletěli letadlem do Vídně, odtud autem k československo-rakouské hranici a po mostě, v Bratislavě, na Petržalce, kontrolování sovětskými vojáky, imigrovali do Československa. Přespal jsem v Bratislavě a ranním rychlíkem dojel do Prahy. Doma jsem očekával ty nejotřesnější zážitky z okupace. Od rodiny jsem se dověděl, že nějaký rámus byl v centru Prahy, ale že lidé chodili do práce i nakupovat a totéž mi potvrdili i kolegové v zaměstnání, vzdáleného asi 200 metrů od Václaváku. Tehdy jsem si opravdu uvědomil, kam se hrabe ta komunistická propaganda na kapitalisty. Tam přes noc dokáží div ne celou zemi olepit plakáty, ověsit vlajkami a obrazy našich státníků a ještě sestříhat filmové a televizní záběry z jiných podobných událostí. Tehdy jsem začal více přemýšlet a porovnávat.

Šedesátá léta minulého století, byla léty klidu a pro většinu lidí – spokojenosti a jistoty pro budoucnost. Nebylo chudoby ani nezaměstnaných, neboť socialismus trval na tom, že každý musí být zaměstnán, nebylo bezdomovců. Každý dříve, či později se dočkal na tehdejší poměry přiměřeného bytu. Každý měl nárok na důchod podle výsledků kvality práce a doby zaměstnání. A ba, co dím, dostaly se občas i ty pomeranče. Občas bylo možné vycestovat na zahraniční dovolenou, což nebylo otázkou politickou, jak často uvádí, ale nedostatkem valut. Země nebyla sice zadlužena, ale vypůjčovat si na dovolené, byl v té době luxus. Některým lidem byla emigrace přímo doporučována, ale tito lidé nabídky nevyužili. Bylo jednodušší být nespokojen a říkat: „Já bych kdyby.“ Nic to nestálo.

Lidé žili v pohodě, kvetl výměnný obchod. Vymizel termín krást a byl nahrazen termínem „ekonomicky zajistit“. Byl to takový pohodový socialismus, kterému se později říkalo „socialismus s lidskou tváří“.

Dokonce se často uvádělo 7 bodů socialismu:

1. Všichni jsou zaměstnaní
2. Přestože jsou všichni zaměstnaní, nikdo nic nedělá
3. Přestože nikdo nic nedělá, plníme plán
4. Přestože plníme plán, nic není k dostání
5. Přestože nic není k dostání, všechno se sežene
6. Přestože se všechno sežene, lidi kradou
7. Přestože lidi kradou, nikde nic nechybí.

A kdy bude u nás komunismus? Zde si dovolím podotknout, že náš současný, státní dluh osciluje kolem dvou bilionů.

Až to všechno rozkradem a budeme si to půjčovat. Termín krást nahradíme termínem „ekonomicky zajistit“.

Co k tomu dodat?

Snad jen to, že místo komunismu přišla „tržní ekonomika“, republika je rozkradena a není si lautr co půjčovat. I v tomto se socialismus mýlil. Je tu však přece jen rozdíl: Tehdy si na vesnici prádali všichni, dnes na to stačilo pár jednotlivců, coby na prstech spočítal.

Po srpnových událostech nastalo období normalizace. V závodech a v institucích probíhaly prověrky, kdo bude v budoucnu hoden důvěry strany a vlády a kdo jejich důvěru zklamal. Od těchto prověrek jsem odešel s maximální důvěrou. Vždyť zatímco řada Čechů hledala dočasně azyl v zahraničí, já jsem svou misi splnil a vrátil se domů. Získal jsem si důvěru nejen strany a vlády, ale hlavně svých kolegů. Jako vesnický kluk, nedotčený politikou, ale příslovečným rčením, že „bez práce nejsou koláče“, jsem věřil, že k úspěchu stačí být poctivý a pracovitý. Kdepak politika!

Jak jsem byl naivní! Z podniku odešli jen ti, co z hlediska jejich funkcí museli a samozřejmě, jak už to bývá i ti, s kterými si jejich kamarádi vyřizovali účty. O všechny bylo dobře postaráno. Dobře postaráno bylo i v našem podniku o odejité pracovníky z jiných organizací. Podnik, kde jsem pracoval, podal každému pomocnou ruku. Bohužel se i zde naplnilo rčení „Za dobrotu – na žebrotu“ až k sebezničení.

Se zájmem jsem sledoval, jak se četní lehkoživkové vracejí ke svým předsrpnovým názorům a říkali si, že byli „pomýlení“. Již jednou jsem se zmínil, jak rád jsem chodil na „Prvního máje“, protože jsme se tam sešli neformálně a po průvodu se šlo na pivo. Velice pozorně jsem v roce 1969 sledoval účast v prvomájovém průvodu, který tehdy ještě procházel po Václavském náměstí k Můstku, kde byla tribuna. Seřadiště jsme měli v Opletalově ulici. NA seřadišti panovalo tu strojené, tu opravdové veselí. Nestačil jsme se divit, když vedle, při zvuku harmoniky křepčil světový rekordman Emil Zátopek, ten Zátopek, který odsoudil vstup sovětských vojsk k nám, v roce 1968. Asi byl také pomýlený – chudák! Později jsem v četných televizních relacích slyšel paní Danu Zátopkovou, jak líčila, kolik dřiny věnovali výstavbě rodinného doku někde v Troji. Po létech jsem v jedné pražské nemocnici ležel na pokoji s jedním bývalým maratoncem, který „běhal“ se Zátopkem. Vyprávěl, kolik brigád atleti absolvovali při výstavbě domu Zátopkových. Maně jsem si vzpomněl na Hourova čtyřčata.

Sovětská vojska, se přes protesty obyvatel, uchýlila do prostor kasáren čs. armády a obyvatelům prakticky nebyla na očích.

V Československu tak dále pokračovala reformovaná vláda jedné strany a Strana se očistila od „protisocialistických živelů“. Po „odejítí“ Gustáva Husáka Druhé světové válce bojoval po boku Rudé armády.

Nadále však zůstávala nezodpovězena otázka – kdo a proč pozval vojska „Varšavské smlouvy“ do Československa. Tato otázka byla zodpovězena sovětskou (ruskou?) vládou až po roce 2000. Ze srpnových událostí pro mě zbylo na Václavském náměstí jen několik revolučních: „Lenine, vstávej, Brežněv se zbláznil!“ Živě si vzpomínám na nápis na Československé státní bance na Václavském náměstí: Na ochranu naší banky, přijely k nám ruské tanky. My to hov_o co tam máme, rádi sobě uhlídáme.

A úplně nakonec: nejprogresivnější revolucionářkou, byla neúnavná, tehdy známá televizní hlasatelka, Kamila Moučková – dcera tehdejšího člena ÚV KSČ, soudruha Nového. Jediný „trest“ za tuto aktivitu bylo odvolání z Československé televize.

F. Z.

ZPRÁVY Z KNIHOVNY

8. Noc s Andersenem v Bohdanči

Letošní Noc s Andersenem byla vyhlášena na pátek, 31. března 2017 a jejím tématem a logem byl Čtyřlístek – tedy staří známí kamarádi ze Čtyřlístku – Myšpulín, Pind'a, Fifinka a Bobík. Oblíbená akce se konala se opět na patře na knihovnou. Malí spáči se dostavili opět v hojném počtu po 19. hodině. Letos se měli dozvědět něco o tom, jak vzniká a jak se vyrábí knížka a sami si tuto činnost měli také zkusit. Oslovili jsme pracovnice z Havlíčkova Brodu,

kde jsou tiskárny, které nám návštěvu přislíbily, vše potřebné si k nám dovezly. Nejprve nám ukázaly, jak vzniká kniha a co všechno je k tomu potřeba a potom se děti rozdělily na skupinky

a postupně si začaly vyrábět malé diáře, které užijí ve škole a vyrábí se stejnou technikou jako knihy. Připraveny byly přední desky s obrázkem Čtyřlístku, pak zadní desky, stoh linkovaných listů, desky se postupně slepily a seřadily. Vybraly si přední a zadní desky, které vyztužily, pak proděravěly desky

a stoh listů a složily je k sobě, poté provlékly vazbu

a protáhly gumičku. Nakonec si orazítkovaly úvodní desku diáře zevnitř razítkem – Noc s Andersenem v Bohdanči

a originální diář, který se nedá nikde koupit, byl hotový. Vyrobit všechny diáře nám trvalo od půl osmé do půl jedenácté večer, ale námaha se vyplatila. Pak jsme se rozloučily s naší návštěvou z Havlíčkova Brodu a Noc s Andersenem dále probíhala jako obvykle.

Malí andersenaři hráli hry, luštili, hráli Člověče nezlob se, připili si dětským šampaňským, četli si, povídali, odpočívali a také zpívali karaoke (promítali jsme na prázdnou stěnu text písniček a podle nich pak malí zpěváci zpívali písničky, zatímco z reproduktorů hrála hudba), některým to šlo velmi dobře. K ránu se dětem podařilo usnout, ale ne na dlouho, už po osmé si je přicházeli vyzvednout rodiče, nebo starší sourozenci. Před odchodem domů, se ještě stihly nasnídat a bylo třeba si sbalit své věci.

Letošní Noc s Andersenem se znovu vydařila. Poděkování patří dětem, rodičům, pracovnícím z tiskárny v Havlíčkově Brodě, dále pak dárcům různých drobných reklamních předmětů – Ivance Šťovíčkové, Mirce Beladové, Městské knihovně v Praze, na Mariánském náměstí a Obecní knihovně v Bohdanči.

Věříme, že se nám podaří zorganizovat tuto akci opět za rok!

(Marta Holubová a Anna Holubová, knihovnice, Obecní knihovna Bohdaneč)

Dopis adresovaný biskupu Janovi s přílohou – Vyjádřením bohdanečské rady, k situaci v bohdanečské farnosti, z února 2017, Vyjádření bylo podepsáno členy farní rady a farníky (podpisy nejsou v tomto časopise otištěné)

14. února 2017

Věc: Vyjádření bohdanečské farní rady a věřících

Vážený otče biskupe,

v příloze zasíláme Vyjádření bohdanečské farní rady a věřících, které bylo již odesláno emailem.

Nejedná se o petici, pouze bylo podepsáno poté, co bylo přečteno po mši svaté v kostele. Rádi bychom tím podpořili bohdanečskou farnost, se samostatnou farní radou o více členech, než jen 2 – a to jak ekonomickou, tak pastorační, rovněž bychom také chtěli podpořit dosavadní akce, život a víru.

Máme opravené kostely, snažíme se je udržovat a byli bychom neradi, kdyby se začal utlumovat duchovní život. Nebylo by to dobré ani pro věřící a farnost, ani pro naše místo a kraj.

S přáním všeho dobrého, bohdanečská farní rada a věřící

Příloha: Vyjádření bohdanečské farní rady a věřících:

VYJÁDŘENÍ BOHDANEČSKÉ FARNÍ RADY A VĚŘÍCÍCH

V Bohdanči, 27. ledna 2017

jako křesťané a věřící, příslušní k bohdanečské farnosti, bychom se rádi vyjádřili k některým skutečnostem:

1. bohdanečská farní rada se sešla naposledy k jednání ve společenské místnosti na faře v Bohdanči, v roce 2016, na jaře, od té doby se farní rada nesešla, přestože o to její členové stáli a několikrát žádali o jednání pana faráře
2. na poslední farní radě v Bohdanči, loni na jaře se přítomní usnesli a odhlasovali, že si farnost ponechá vše, co má a vlastní – kromě kostelů, také faru, farní zahradu, park kolem kostela a další pozemky, či nemovitosti a bude se o ně starat, pokusí se je opravit, využít a pracovat s nimi a udržet je; mezi návrhy byla také rekonstrukce budovy fary, oprava bytu, případně i oprava půdních prostor k pronájmu bytu, nebo pro komunitní centrum, pro církevní turistiku, případně pro chráněnou dílnu, tak, aby do farnosti šly dlouhodobě finance i v budoucnu, aby budova dále sloužila farnosti – máme tam uložený inventář do kostela; aby se na faře mohli věřící scházet, případně společně i s občany, širší veřejností; jedním z důležitých návrhů bylo také zbudování sociálního zařízení – wc, kuchyňky a sprchového koutu, které by sloužilo hlavně během akcí pořádaných farností - například jako jsou slavnosti Těla a Krve Páně, nebo i při pohřbech, koncertech – v současné době slouží pro účinkující koncertů nejbližší prostory Obecní knihovny, kde jsou wc. Sociálky budou třeba i při církevní turistice a patří dnes ke standartu ve vybavení podobných budov
3. farní rada ani věřící nejsou průběžně informováni o hospodaření, o ekonomické situaci, aby se k ní mohli vyjádřit, případně pomoci; aby se mohli vyjádřit k akcím,

kteře se dějí v kostele, bez jejich vědomí – viz loňský archeologický výzkum, který zasáhl do našeho kostela – kostel byl opravený, omítnutý, organizačně to nebylo dobře připravené, omítka v kostele je po této akci poničená, byly problémy s úklidem ze strany iniciátora výzkumu; před dvěma lety bylo také načasování otevírání hrobek, krypt, uvnitř kostela před Velikonočními svátky na Zelený čtvrtek a Velký pátek nevhodné, po akci nebylo řádně uklizeno – kostel byl již připraven na Velikonoce – pozastavovali se nad tím, nejen věřící a návštěvníci kostela, ale i širší veřejnost; v současné době je v kostele otlučená omítka, velký úklid neproběhl, k tomu bude třeba úklidová firma, aby se její zaměstnanci dostali 5 a více metrů vysoko a vše očistili, farnice, většinou starší, na toto nestačí, práce není dokončená a vzbuzuje u lidí dotazy, že kostel je otlučený a máme před opravou

4. je třeba zveřejnit ekonomickou situaci, hospodaření, zprůhlednit vše tak, jak je to běžné v jiných farnostech, sbírky jsou peníze všech, kteří přispívají, mají tedy právo o nich vědět a také případně sdělit svůj názor kam a na co se poskytnou, stejně tak jako informace o restitucích
5. naše kostely potřebují nejen velké opravy, na které se shání dotace, ale i drobné, ale nutné opravy, které jsme schopni si zajistit sami a s pomocí sbírek je zafinancovat – například v Bohdanči je již 2 roky odpadlý kus stropu v presbytáři; případně další drobnosti, k tomu je třeba se sejít a promluvit si o tom a opravovat postupně podle naléhavosti to, co bude třeba, kostely jsou nás všech, vše co zde máme, jsme jen přebrali od předešlých generací – je to zapůjčené a je zase na nás, abychom to vše, v pořádku předali dále, dalším generacím
6. chceme zde zachovat to, co jsme zdědili, postarat se o to, opravit a případně vylepšit; jsme za to odpovědni, chceme to předat dále - patří to k našemu kulturnímu, historickému a církevnímu bohatství
7. současný počet členů bohdonečské farnosti – farní rada, plně odpovídá nejen počtu a složení farnosti, ale také tomu, že farnost je živou farností, nabízí nejen věřícím, ale i širší veřejnosti a přespolečným, možnost zúčastnit se pravidelných bohoslužeb, akcí, je třeba si uvědomit, že k nám dojíždí také věřící z okolních míst, když tam u nich není právě mše svatá a to nejen z Ledče nad Sázavou, ale také ze sousední, Pražské diecéze, zároveň naše kostely slouží turistům, lidem na dovolených a o prázdninách v létě, je **tedy třeba udržet pravidelnost** a to jak v čase konání bohoslužeb, tak ve dnech konání atd., nepravidelnost, časté změny a střídání dnů a časů vedou k chaosu, zvláště když nejsou změny řádně oznámeny – i přes internet, pokud se nastaví nepravidelný režim – povede to k útlumu návštěv našich kostelů (jednou bude mše tak, podruhé jinak – to je chaotické), lidé budou zmateni a přestanou sem chodit
8. samostatná bohdonečská farní rada o více členech má svůj smysl, řeší své problémy a otázky, nevidíme do problémů sousedních farností a nejsme schopni je objektivně řešit a hodnotit, stejně tak, jako oni nevidí do našich; návrh

společné farní rady do Zbraslavic a nového počtu - pouze dvou členů za bohdanečskou farnost, do společné farní rady, je zpátečnické a povede k útlumu života v bohdanečské farnosti, 2 zástupci, kteří pojedou mimo farnost, těžko prosadí zájmy farnosti atd., nejde jen o domluvě - kdy a kde budou bohoslužby o svátcích, více členů farní rady zajistí jak dobré fungování farnosti po stránce ekonomické, tak po stránce pastorační, je třeba, aby se mohli členové vzájemně zastoupit, aby mohli dostatečně komunikovat s ostatními věřícími, protože ti je volí a jsou jejich zástupci při jednáních a ti budou za jejich farnosti vyjednávat mše, akce, podmínky, chod atd., je třeba diskutovat se všemi farníky a nepřestat zveřejňovat informace a psát zápisy z farních rad

9. pokud jsme se někdy sešly zástupci ze všech čtyř farností, nebyl většinou za celý večer sezení na nic jiného čas, než na rozdělení bohoslužeb během svátků do jednotlivých farností a přestože paní Šimková psala něco do notebooku, (své poznámky, nebo zápis?) – nikdy jsme ho neviděli, nebyl, rozeslán, přečten ke kontrole a podepsán ověřovateli zápisu
10. již delší dobu se řeší změny v zápisu intencí na neděle, které se před několika lety, zejména z časových důvodů, napsaly jednorázově koncem roku, na celý následující rok – všichni věděli kdo a kdy má zapsanou svoji intenci, byl k tomu připraven začátkem roku seznam, který se dával do časopisu, na webové stránky a čtvrtletně do vitríny na dveřích kostela, aby se mohl kdokoliv podívat kdy má mši – dělalo se to hlavně proto, že to bylo úsporné z časových důvodů – každý máme také své vlastní povinnosti během roku a nejsme schopni každý týden trávit čas na přípravě intencí, pokud se intence již zapíší – měly by se dodržet a náhlou změnu je třeba nahlásit zadavatelům, aby se nestalo, že přijede rodina do kostela a zjistí, že mše je sloužena za někoho jiného, než jak si původně dohodli; navrhuje, vrátit zpět systém, jaký zde fungoval při zapisování intencí, před změnou duchovních a dodržovat zapsané intence v rámci dobré organizace a spolupráce
11. domníváme se, že v naší farnosti je stále dost věřících a návštěvníků kostelů – průměrně na počet obyvatel chodí každou neděli 10 procent, tzn. 30 – 40 lidí, o svátcích je počet mnohem vyšší, kostel se zaplní, není tedy pravdivý pesimistický názor, že počet věřících ubývá; stejně tak, jako pesimistické prognózy do budoucna – kolik vás tu bude, vždyť tu nikdo není... Toto záleží na práci celé církve tzn. Biskupství, které nastolí nějaké linie a nebude tlumit pastorační na úkor ekonomiky a nebude tlumit malé, živé farnosti; záleží to na duchovním správci farnosti; na věřících – jak se postarají, jak se chovají a jaký žijí život – protože svým vlastním životem můžeme evangelizovat ostatní a podílet se na pastorační; každý na svém postu máme jiné obdarování a povinnosti; život farnosti, nebo její útlum má nakonec ve svých rukách Bůh, kterého bychom měli hledat, držet se ho a prosit za farnost i za víru
12. je známo, že v menších farnostech se při sbírkách procentuelně na počet obyvatel vybere více peněz, než ve větších místech, velkých městech, je to až 3 – 4x více

při Tříkrálovém koledování; každou neděli chodí na počet obyvatel do malých kostelů více věřících, než ve velkých městech; malé farnosti jsou tedy perspektivnější v mnoha směrech; při kritice farností, nebo strohém administrativním rozhodnutí o nich, je třeba se podívat na věc z několika dalších úhlů a ne jen z jednostranného, ekonomického a případně se tam zajet podívat a udělat si objektivní názor, aby rozhodnutí byla ku prospěchu a ne k útlumu – víru je třeba předávat dále (Bible: „...nalomenou třtinu nedolomíš...“)

13. chceme rovněž zachovat ve farnosti akce, které byly již rozpracované a fungovaly při výměně duchovních, a kterých se zúčastňují nejen naši věřící, ale i návštěvníci odjinud, z jiných farností a širší veřejnost z širokého okolí, což prezentuje nejen naši farnost, ale i obec, kraj a také se otevírá právě širší veřejnosti, kterou oslovuje; mezi tyto akce patří například – koncerty (80 – 120 návštěvníků během koncertu), výlety na různá poutní místa (30 – 40 účastníků), tvoření pro děti a dospělé na faře v Bohdanči (25 – 30 návštěvníků), farní časopis Zpravodaj 4x do roka 120 – 150 čísel pro věřící a návštěvníky kostelů, pro širší veřejnost, která o něj má zájem a pro další sousední farnosti - dle zájmu také pro pertoltickou, červenojanovickou; další akce jako biblické vzdělávání, případně přednášky atd., Jsme rádi i za nové akce, které zde začaly po změně duchovních, kytarové mše, farní dny, roráty, Mikulášské nadílky dětem
14. akce bychom měli naopak společně rozvíjet, spolupracovat v rámci všech čtyř farností tak, aby se na každou dostala během roku nějaká akce, při které se ta která farnost „vtáhne do děje“ a bude mít pocit, že i ona má co dát a nabídnout, že je rovnocenná ostatním farnostem; neměla by být upřednostňována pouze jedna farnost – třeba i z pohodlnosti; slučování všech pod jednu farnost, která se jeví spíše pasivní a má své jisté v tom, že na ni nikdy nebyl vyvíjen tlak – nikdo ji nechtěl sloučit, zrušit, tudíž se nemusí o nic snažit – není ani správné, ani spravedlivé a demokratické, vůči těm dalším farnostem, které jsou jakoby tlačeny na druhou kolej; domníváme se, že tlumení živých farností povede k jejich zániku a nic jiného je zde, s tím, co doteď plní - nenahradí; v každé farnosti jsou teď lidé, kteří tvoří společenství jak modlitbami, akcemi, tak i příspěvky, návštěvností kostelů a bohoslužeb, to nejsou prázdné farnosti – je třeba se nad tímto zamyslet – za toto budeme voláni k odpovědnosti
15. toto napsané vyjádření je snahou o společné řešení a ne pouze jednostranné; není útokem na duchovního správce, ale o snahu k větší otevřenosti, vzájemné komunikaci všech a o udržení života ve farnosti, o udržení farnosti jako takové, o udržení víry a předání víry dále – to je povinnost a poslání nás všech, věřících na všech postech; věříme, že se nám to s pomocí Boží podaří.

Níže podepsaní členové farní rady a věřící:

(zde následovaly podpisy členů farní rady, farníků a věřících)

Krátce....

- ☀ **rádi bychom takto poděkovali panu Flégrovi z Bohdanče, za darování květin - bílých chryzantém**
- ☀ **další číslo našeho Zpravodaje** vyjde opět na podzim, časopis vychází 4x do roka, je neprodejný, pouze pro účely ŘK farnosti Bohdaneč, nová čísla naleznete opět na obvyklých místech v kostele v Bohdanči, nebo v našich filiálních kostelích,
- ☀ články, příspěvky, připomínky, náměty v jakékoli podobě jsou vítány,
- ☀ **všechna čísla doposud vydaných Zpravodajů, vytištěná barevně, naleznete k zapůjčení také v knihovnách – v Bohdanči a v Bělé, v případě, že někomu čísla chybí a má o ně zájem, obraťte se laskavě na redakční radu-kontakt je vzadu na poslední stránce, čísla vám budou dotištěna,**
- ☀ **časopis je také v elektronické podobě na internetových stránkách farnosti Bohdaneč www.farnostbohdanec.estranky.cz**
- ☀ **poděkování za tisk a sešití tohoto čísla patří Obecní knihovně Bohdaneč.**

Římskokatolická farnost Bohdaneč

Farnost pořádá bohoslužby a duchovní setkání

Kontaktní údaje: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Mobil: +420 732 513 972

E-mail: rkfzbraslavice@gmail.com

www. farnostbohdanec.estranky.cz

Kostelník v Bohdanči: **pan Josef Holub**

Kostelník v Třebětíně: **pan Miroslav Petrus**

Kostelník v Michalovicích: **pan Josef Laudát**

Květinová výzdoba: Bc. Anna Holubová a další ochotné pěstitelky a dárnkyňe

POŘAD BOHOSLUŽEB BĚHEM ROKU

Neděle	9.45 Mše svatá	Bohdaneč
Středa	18.00 Mše svatá	Bohdaneč
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Třebětín
Podle ohlášek a info na vývěsce v Bohdanči		Michalovice

ŘK farnost Bohdaneč sdružuje:

Bohdaneč - kostel Zvěstování Páně; kaple Nejsvětější Trojice; Bělá – kaple sv. Jana Nepomuckého; Dědice – kaple sv. Petra a Pavla; Dvorecko; Hlohov; Hostkovice; Kotoučov; Michalovice – kostel sv. Matouše apoštola a evangelisty; Nová Louka; Prostřední Ves; Řeplice - kaple Navštívení Panny Marie; Šlechtín – kaple Všech svatých; Tasice, Třebětín – kostel Navštívení Panny Marie; Vickovice – kaple Nejsvětější Trojice.

Informační letáček ŘK farnosti Bohdaneč

články a příspěvky vítány

Redakční rada: P. Mgr. Stanislav Tomšíček

Bc. Anna Holubová a další externí autoři a přispěvatelé článků